

for de af de socialdemokratiske Medlemmer under Nr. 5, 7, 10 og 11 stillede særlige Ændringsforslag, og at man, for saa vidt disse maatte blive forkastet, da subsidiært tiltræder de enkelte Ændringsforslag, til hvilke vi har givet subsidiær Tilslutning. Men heri ligger ikke nogen Erkendelse af, at Loven dermed er tilfredsstillende. Vi føler os kun i meget ringe Grad tilfredsstillt ved det, der er blevet Resultatet af den Forhandling, som er ført om denne Sag.

P. Munch: Under denne Sags Behandling i Fjor udtalte vi vor Opfattelse af Spørgsmaalet og fremhævede, at den Vej, man havde valgt, efter vor Mening ikke var den rigtige. Saa vidt jeg forstod den ærede Ordfører, var det hans Opfattelse, at man i Udvalget var naaet til principiel Enighed i Aar. Dette er ikke Tilfældet. Principielt bestaar den samme Uoverensstemmelse som i Fjor, idet det er vor Opfattelse, at den rigtige Vej vilde være Nedsættelsen af et Folketingsudvalg, hvortil Landstinget da, hvis det maatte ønske det, kunde føje et Udvalg for sit Vedkommende. Allerede i Fjor angav vi imidlertid de Ændringer, som vi ansaa for fornødne for at gøre det foreliggende Lovforslag anvendeligt. Altsaa, uden principielt at slutte os til dets Karakter mente vi, at man selv paa dette Grundlag kunde opnaa noget brugeligt, naar en vis Række Ændringer blev foretaget. Disse Ændringer mødte Modstand i Fjor, men i Aar er der opnaaet Enighed om en stor Del af Ændringerne, hvilket ogsaa fremgaar af den Skildring, den ærede Ordfører (Moltesen) for et Øjeblik siden har givet.

Tilbage er blevet visse Punkter, hvor vi vedblivende staaer med særlige Ændringer. Vi ønsker, at Antallet af Udvalgets Medlemmer i hvert Fald skulde være 20. Vi sætter Pris paa, at Antallet bliver lige, men vi mener tillige, at det bør være nogenlunde stort, naar Udvalget skal repræsentere begge Rigsdagens Ting. 10 Medlemmer fra hvert Ting er et saa lille Tal, at det vil være vanskeligt at tilvejebringe en rimelig Repræsentation for de forskellige Opfattelser paa Grundlag af et mindre Tal. Derfor har vi fastholdt Forslaget derom.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Tavshedspligten. Det er vor Opfattelse — og jeg tror, den deles af alle Udvalgets Medlemmer —, at naar der i Lovforslaget staaer, at Udenrigsministeren kan paalægge Tavshedspligt med Hensyn til visse bestemte Sager, saa betyder dette ikke, at vedkommende Sag overhovedet ikke kan omtales

overfor Rigsdagen. Det vil i de aller-
 allerfleste Tilfælde være saaledes, at denne Tavshedspligt kun kan dreje sig om ganske bestemte Spørgsmaal, ganske bestemte Oplysninger; Indberetninger udefra eller andet lignende, som vedrører den paagældende Sag, hvilket jo ikke kan hindre, at Sagen som saadan kommer til Behandling. Dernæst vil det være givet, at Udenrigsministeren ikke ved at erklære, at med Hensyn til et eller andet Spørgsmaal gælder der Tavshedspligt, kan afskære, at denne Sag drages frem for Rigsdagen, at der i Rigsdagen rettes Spørgsmaal til Ministeren derom. Det eneste, med Hensyn til hvilket Tavshedspligt kan paalægges og kræves fra Ministerens Side, maa selvfølgelig være de Oplysninger eller Dele af de Oplysninger, der forelægges fra Ministeren. Endelig tror jeg, at man fra alle Sider vil være enig om, at der vil være en afgjort Forskel mellem de Oplysninger, om hvilke det gælder, at de ikke kan forelægges Offentligheden, og de Oplysninger, om hvilke man fra Udenrigsministerens Side vil hævde, at de ikke kan forelægges for Rigsdagens Medlemmer gennem deres Repræsentanter i Udvalget. Ingen kan jo være i Tvivl om, at den praktiske Fremgangsmaade vil være denne, at naar en Sag er blevet forelagt fra Ministerens Side, saa vil i de allerfleste Tilfælde de forskellige Partiers Repræsentanter indenfor Udvalget komme til at gaa til deres Partier med Sagen og forelægge for dem i de store Træk de Oplysninger, der er blevet forelagt i Udvalget. Men tilbage bliver naturligvis ganske bestemte Oplysninger, ganske bestemte Enkeltheder, om hvilke Udenrigsministeren, saaledes som det under tidligere tilsvarende Forhandlinger har været Tilfældet, maa sige, at de ikke kan komme videre end til den snævre Kreds, og for disses Vedkommende fastsættes i Loven en Tavshedspligt. Naar saa det ærede Flertal har ønsket dertil at føje, at de enkelte Medlemmer, der indtræder i Udvalget, skal afgive en Erklæring om, at de vil overholde denne Tavshedspligt, da er min Opfattelse af denne Tilføjelse ganske den samme som den, der for et Øjeblik siden kom til Orde fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Stauning). Der opnaas intet ved at tilføje den Bestemmelse. Der skabes ikke større Forpligtelse for Udvalgets Medlemmer end den, de paadrager sig ved at gaa ind i Udvalget paa Grundlag af de derfor gældende Lovbestemmelser. Det bliver da en Erklæring, som maa anses for overflødig, og hvis Afgivelse maa anses for stødende for Rigsdagen.